

G20: Much ado about nothing (3.4.09)

Mochten we iets verwachten van de G20-bijeenkomst? We weten immers dat de regeringen van de rijkste en machtigste landen van de wereld een verpletterende verantwoordelijkheid hebben in de neerwaartse spiraal van het internationale economische en financiële systeem. Met een beleid dat ze voerden onder het motto "alles voor de financiële rentabiliteit" en "alles door de markt" moesten we ons geen illusies maken. Aldus een perbericht van Attac Vlaanderen dat wij integraal overnemen.

Maar de werkelijkheid gaat verder dan wat we hadden kunnen bedenken. De G20 heeft geen enkele belemmering gelegd voor kapitaalverkeer, integendeel, ze stimuleert de vrijheid van de markt en blijft voorstander van vrijhandel waarvan de onevenredigheid de minder performante economieën heeft verzwakt en ganse delen van hun activiteiten heeft vernietigd. In een dergelijk geliberaliseerd kader zal het niet mogelijk zijn om een belasting op financiële transacties, een Tobintaks, te heffen die nochtans een noodzaak is om, aan de ene kant de strijd aan te binden tegen speculatie en anderzijds om de nodige middelen die nodig zijn voor de oplossing van de meest urgente mondiale problemen te verzamelen.

Perfect in overeenstemming met zichzelf, maar in complete onverschilligheid voor de aspiraties van de bevolking, denkt de G20 er eigenlijk niet echt aan de fiscale paradijzen te verbieden aangezien de belangrijkste daarvan, te beginnen met de 'City of Londen', hun praktijken gewoon zullen voortzetten. Omringd door talrijke gebieden van wetteloosheid die ze gedogen, en zelfs aanmoedigen, zijn de belangrijkste landen van de G20 niet in de test geslaagd die hen voorlag: vandaag de lijst van "niet-coöperatieve landen" vastleggen en publiceren zonder er één te vergeten, zeker als ze het hart zelf zijn van de wereldwijde financialisering van de economie. De grootste heldendaad: opheffen van het bankgeheim. Maar de banken, bedrijven en kapitaalkrachtigen straffen die zaken doen in belastingparadijzen en het belastinggeld dat nodig is om sociale diensten te leveren aan de meerderheid van de bevolking versluizen, dat is een paradijs te ver voor de wereldleiders.

Terwijl het internationale monetaire systeem, waarin de dollar haar wet oplegde gefaald heeft, besloot de G20 tot de versterking van het Internationaal Monetair Fonds (IMF) waaraan we, samen met haar tweelingzuster de Wereldbank, de verplettering van het Zuiden onder het gewicht van de schuld en de structurele aanpassingen te danken hebben.

Alle pogingen voor internationale regelgeving verdwijnen in het niets wanneer zij de buitengewone explosie van ongelijkheid in de wereld negeren, waarvan de belangrijkste oorzaak ligt in de obscene verdeelsleutel ten voordele van het kapitaal. Het is niet door het besluit 1100 bijkomende miljard dollar te injecteren in het economisch herstel en het IMF dat men in staat zal zijn om de ongelijkheid te verhelpen. Integendeel, de vlucht vooruit van een systeem gebaseerd op winst en overcapaciteit kan alleen maar de sociale spanningen en milieurisico's verhogen. Sociale spanningen, want er zijn geen plannen om een einde te maken aan de daling van de lonen en de werkgelegenheid en de vernietiging van de stelsels van sociale bescherming gedumpt in de handen van privé-bedrijven. Milieurisico's, omdat, terwijl de vrijheid van de financiële markten opnieuw werd verkondigd, nieuwsoortige 'hedgefonds' opduiken die wedden op de verslechtering van het klimaat.

De G20 heeft niet gefaald: ze heeft de klus geklaard. Zoals wij en alle manifestanten van 28 maart in Londen, Berlijn, Frankfurt, Wenen, Parijs, Brazilië, Chili, Spanje en de 5000 manifestanten in Londen op 1n april hebben geweten en hadden kunnen weten: men heeft maandenlang een sfeer gecreëerd van "change" om zowel de media als de publieke opinie te misleiden en op het beslissende moment over te gaan tot 'business as usual'.

Natuurlijk zijn en waren er ideologische tegenstellingen tussen de Angelsaksische landen, de Europese staten en de BRIC staten, maar op het einde heeft de redding van het economische en financiële systeem geprimeerd boven de tegenstellingen.

Merkel en Sarkozy hebben de voorbije dagen die zogenaamde tegenstellingen zo mediatiek opgefokt om tot een uitgekende noodlanding te kunnen komen. Hoe zouden deze representanten van het systeem in crisis anti-systemische crisismaatregelen kunnen nemen zonder hun eigen politiek in vraag te moeten stellen?

Pijnlijk is ook te moeten vaststellen dat de BRIC staten niet gewogen hebben op een “change” alhoewel ze niet mee verantwoordelijk zijn voor de mondiale crisis, maar ook niet de moed hebben om radicaal te kiezen voor een ander economisch systeem.

Attac Vlaanderen is van mening dat de redenen die ertoe geleid hebben dat veel burgers, andersglobalisten en syndicalisten, zich mobiliseerden tegen de voorbereidende palavers van de G20 zich hebben bevestigd in het licht van de bekomen resultaten. In werkelijkheid heeft het zelfverklaarde directiecomité van de wereld de ernst van de crisis ontkend. Deze ontkenning zal de vastberadenheid van de burgers verhogen om zich nog meer in te zetten ten voordele van solidariteit in plaats van de concurrentie en winstmaximalisatie.

Voor Attac Vlaanderen is het duidelijk dat de staatshoofden en regeringsleiders van de 20 machtigste landen in hun slotverklaring hebben gekozen voor een herbevestiging van een systeem dat nochtans in een structurele crisis verkeert en de versterking van de rol van de meest bekritiseerde instellingen, zoals het IMF en de Wereldbank.

Voor Attac Vlaanderen is de G20, zoals vroeger de G8, nooit het legitieme instituut geweest om oplossingen te bieden voor de mondiale crisis. Daarom zullen we hun bestaansrecht blijven aanvechten en meer dan ooit kiezen voor de legitimiteit en versterking van de Verenigde Naties. Als een democratische tegenstem heeft de voorzitter van de Algemene vergadering van de Verenigde Naties, Miguel d’Escoto, een algemene vergadering van de staatshoofden en regeringsleiders samengeroepen voor juni waarbij hij aan econoom en Nobelprijswinnaar Joseph Stiglitz het voorzitterschap heeft aangeboden van een commissie die voorstellen moet uitwerken om de mondiale crisis te overwinnen. Ook dan zullen wij meer dan waarschijnlijk onze belangrijkste eisen geen werkelijkheid zien worden, maar de discussie zal tenminste gevoerd worden op het legitieme niveau van de VN. En dat is een stap vooruit om toe te juichen.

In de komende maanden zullen de werkers en werklozen, migranten en zwaksten op de planeet, meer dan ooit de solidariteiten moeten bundelen om te vermijden wat de G20 werkelijk heeft beslist in Londen: de crisis veroorzaakt door banken, aandeelhouders, speculanten en hedgefonds laten betalen door de gewone mensen.

Daarom herhalen wij met klem: wij zullen uw crisis niet betalen. No way.

Links

[Attac Vlaanderen](#)

.